

Activitatea unui cadru didactic din mediu rural**Eseu despre judecăți și prejudecăți, despre dedicație și abnegație**

Am avut de curând o experiență „dramatică” și nevoalat discriminatorie și, având o calitate încăpățanată și perseverentă de a extrage binele din rău, iată că am hotărât să împărtășesc cu voi experiențe, percepții, trăiri, emoții, dăruiri și vitregii ale vieții de profesor din mediul rural și „de la țară”!

Conform cartografiei școlare din SIIIR, numărul de școli per mediu se prezintă astfel: 35.6% urban, 64.4% rural, dar posturi didactice per mediu 63,6 % urban și 36,4 % rural. Coborând în crunta realitate, „la firul ierbii”, cadrele didactice din mediul rural au norma, în cel mai fericit caz, în două școli, dar cel mai adesea în trei sau chiar patru școli, în funcție de numărul de ore alocate materiei pe săptămână. În ceea ce privește numărul de profesori calificați per mediu, conform SIIIR, avem 61,1% în urban și 38,9% în rural. Aduc atenției dumneavoastră faptul că și în această formă și sub acest aspect trebuie a fi depistat factorul și cauzalitatea lipsei de acces sau a unui acces greoi al colegilor noștri la structuri universitare, în vederea calificării, recalificării sau conversiei. Mulți dintre colegii noștri au o singură specializare care se poate constitui într-o normă doar în condițiile menționate mai sus. Pentru cei mai neinițiați în „tenebrele” vieții unui cadru didactic din mediu rural, am să enumăr câteva din realitățile cotidiene și omniprezente.

Primul element de menționat este naveta, deplasarea unui astfel de profesor, de la o instituție la alta și ar trebui să aveți în vedere aici consumul de timp, energie, resurse materiale și financiare, efortul și „creativitatea” acestor instituții de a crea și intercala orarele astfel încât aceste cadre didactice să poată „migra” de la o instituție la alta în timp util, real și în mod eficient. Amintesc aici că nu toate cadrele didactice dispun de transport personal, autoturism, astfel încât transportul și deplasarea acestora depind de mijloacele de transport în comun. N-ar mai trebui să aduc în discuție „meandrele” vremii din punct de vedere meteorologic și care, cel mai adesea, supun profesorii navetiști unor vicisitudini și eforturi „inovative” de a ajunge la școli demne de a fi menționate. Să nu uităm că sunt cazuri în care naveta acestor cadre nu este decontată, aceștia trăgând o linie mai puțin rentabilă și motivantă la sfârșit de lună.

În ceea ce privește atribuțiile acestor oameni în diverse „comitete și comiții” existente la nivelul fiecărei instituții școlare, aici da bogăție! În fiecare școală, în care este încadrat acest cadru didactic, acesta este responsabil sau cel puțin membru de comisie și să nu uit să menționez că de foarte multe ori comisiile și funcțiile atribuite nu sunt aceleași la nivelul instituțiilor în



care este încadrat. Activitățile extracurriculare, artistice desfășurate au caracter repetitiv și profesorul „luat de proaspăt” desfășoară activitatea în fiecare școală în care activează.

Haideți să aducem în discuție și crunta realitate a lucrului cu clase simultane! Această sperietoare, de domeniul sf pentru profesorii din mediul urban, reprezintă realitatea noastră de zi cu zi! Închipuiți-vă să-ți împarți timpul cronologic, real pe din două astfel încât timpul perceput experimental, experiențial și emoțional să nu fie afectat! Să nu uităm că parcurgem toți aceleași manuale și aceeași programă! Dar dacă, în mediul urban, elevii sunt oarecum selectați prin propriile opțiuni pe care le exercită prin faptul că au la dispoziție o varietate de instituții școlare, care le satisfac înclinația vocațională sau exigențele, în mediul rural elevii sunt atât de diferiți în ceea ce privește aria de potențial, voință și mediu din care provin! Lucrăm cu elevi premianți la concursuri naționale, dar și cu elevi pentru care alfabetizarea este cea mai mare provocare! Mai este nevoie să menționez elevii cu deficiențe? De foarte multe ori, discrepanțele de potențial ale elevilor sunt atât de mari încât pare că lucrăm nu cu două clase simultane, ci cu zece!

Mediul și realitățile economice în mediul rural? Nivelul de educație familială în mediul rural? Accesul la slujbe, informație, cultură? Infrastructura locală? Putem veni cu procente, dar ce mai dovedesc ele decât că mediul rural a fost și este dezavantajat din majoritatea punctelor de vedere față de mediul urban. Realități care se transpun în vicisitudini la toate nivelurile actului educațional în mediul rural. De cele mai multe ori performanța este definită aici prin a imprima obiceiuri și rutine de igienă personală, prin a imprima reflexul unui banal salut, prin a pune un zâmbet pe o fețișoară traumatizată, prin a opri un abuz, prin a dăruia bani de transport până „la județ” absolventului de clasa a 8-a care dorește să se înscrie la o școală profesională sau la liceu, prin a dăruia cărți-premii, stimulente din propriul buzunar elevilor implicați în concursuri și activități, prin a trasa motivații și aspirații acolo unde poate doar beznă, confuzia, sărăcia sau trauma erau omnipotente! Educăm și copii din medii defavorizate, în care impregnăm nu doar noțiuni sau deprinderi și abilități specifice disciplinei, dar deprinderi și abilități generale de viață, consolăm, consiliem, alinăm, alintăm, bucurăm, mângâiem, suntem aici și acolo, ubicuitari și omniprezenți, pentru ei, pentru elevii noștri!

Am trimis la oraș elevi care au fost și sunt premianți, am trimis elevi să-și însușească o meserie și am avut și elevi care au rămas în satul lor, fără posibilitatea, voința sau susținerea de a accede la un nivel școlar superior, dar în toți acești elevi am luptat să imprim valori, atitudini și acte cât mai aproape de scala consacrată și acceptată de normele și principiile educației! Dar

dincolo de norme și principii, de elemente prescrise și recomandate, de programe și curriculum, să nu uităm că profesia noastră este o chemare, este o slujbă din suflet pentru suflete, este noblețea și esența calității umane—dragostea de oameni în actul ei suprem de a dăruși și modela oameni mai buni decât ieri și mai buni decât noi!

Și pentru că „veșnicia s-a născut la sat” de unde, de altfel, ne tragem cu toții, răbdarea, toleranța, dedicația și abnegația mai sălășluiesc încă pe aici, mână în mână cu o curățenie sufletească ancestrală, calități pe care, de altfel, sunt sigură că le regăsim în structurile intrinseci ale profesiei noastre și în fiecare dascăl adevărat pentru sine și față de discipolii săi!

Surse bibliografice:

<https://www.siiir.edu.ro/carto/#/statistici>

Profesor, Bucelan Ionela Mihaela
Școala Gimnazială Horia, Școala Gimnazială Izvoarele, județul Tulcea